

mi

Pogled v našo ustvarjalnost

Šolsko leto 2007 / 2008

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

***Mi – Pogled v našo ustvarjalnost
2007/2008***

Odgovorni urednik:
Ervin HOJKER

Prispevke zbrala:
Darja BRLEK

Sodelovali so:
učenke in učenci OŠ Olge Meglič
Ptuj

Naslovnica:
Jaša BOJNEC, 1. b

Fotografije:
Peter MAJCEN

Lektorirala:
Renata DEBELJAK

Računalniško uredila:
Darja BRLEK

Izdala:
OŠ OLGE MEGLIČ PTUJ
Prešernova 31
2250 PTUJ

Tel.: 02/749 20 10
Faks: 02/749 20 11

e-pošta:
group1.osmbom@guest.arnes.si
Spletna stran:
www2.arnes.si/~osmbom1s/

Konec šolskega leta je pred vrati. Z njim prihaja čas spričeval, priznanj, pohval ... In tako je prišel tudi čas za predstavitev ustvarjalnega dela naših učenk in učencev. Pred vami, dragi bralci, je literarno glasilo Mi. V njem so naše ustvarjalne in inovativne učenke in učenci zbrali svoje utrinke s področja literarnega in likovnega ustvarjanja. Najverjetneje ni potrebno poudariti, da so učenke in učenci sami uredili svoje utrinke in s tem dokazali, da zmorejo tudi to zahtevno oblikovalsko računalniško delo. Vse to so zmogli, Mi je skupni projekt učiteljev mentorjev in učencev ustvarjalcev. Ker smo šola, ki udejanja in zmore poti ustvarjalne in inovativne šolske politike si lahko zastavimo visoke kakovostne cilje in jih tudi uresničimo. Zagotovo smo ena izmed takih šol. Smo šola, ki upošteva enkratnega posameznika in hkrati krepi delovanje šolske skupnosti. Tega delovanja in učinkov pa ne kaže samo delo učenk in učencev reprezentativno v Mi ampak naše celotno delo in rezultati na vzgojnih, učnih, športnih in obšolskih dejavnostih.

Vesel sem teh rezultatov. Vesel sem vsakega posameznika, ki sestavlja mozaik Olgice. Hvala in čestitka z željo po lepih počitnicah Vam, spoštovani bralci prijetno branje in hvala, ker si vedno vzamete čas za našo Olgico in podpirate in bogatite njeno ustvarjalno delo.

Ervin Hojker
Ravnatelj

Moja šola

Aldina Clarisa Ban, 1. a

Obiskujem osnovno šolo Olge Meglič Ptuj. V šoli se imamo zelo »fajn«. Učimo se računati, pisati, brati in tako naprej. Računati smo se učili do števila deset. Pogosto hodimo na učne sprehode, zraven se tudi igramo. Dosti vsega smo se že naučili. V plastične lončke smo posadili fižolčke. Nekaj lončkov ni na soncu in jih ne zalivamo. Drugi so na soncu in jih zalivamo. Fižol sta prinesla Miha in Sebastjan. Na lončke smo dali nalepke. Na nalepke smo narisali znak sonca in kanglice. Obiskujem likovni krožek. Pri krožku smo narisali veliko risbic. Hodim tudi k pevskemu zboru. Po pouku obiskujem glasbeno šolo, saj igram violino. Rada imam svojo šolo, obe učiteljici in vse sošolce. Moja prijateljica je Eva.

Naš dan v šoli

Nika Šoštarič, 1. b

Najprej zjutraj pridemo v šolo. Ko pride učiteljica, sedemo v jutranji krog. Nato se gremo za mizice učit. V predal si gremo po slončkov zvezek in se učimo. Nato si gremo v predal po mali zvezek in računamo. Po drugi šolski uri imamo malico. Potem pridemo v učilnico in se gremo malo igrat. Ko končamo z igranjem, se še malo učimo in hitro je pouka konec.

Aljaž Kovačič, 1. b

Moja mamica

Ina Gajzer, 1. b

Moji mamici je ime Katja in se piše tako kot jaz, Gajzer. Stara je 34 let. Poročila se je z atijem Matejem, ker sta se imela rada. Rodila je dva otroke, mene in sestrico Nejo. Moja mami je po poklicu učiteljica. Dela v šoli na Destrniku.

Mamico bom opisala še po izgledu. Je visoka, vitka, ima svetle, dolge lase in ima zeleno-rjave oči. Rada ima oblečene kavbojke.

Moja mami se rada smeji. Mene in Nejo ima zelo rada, zato naju »carta« in nama da poljubčke. Za lahko noč si poveva, kako naj spančkava. Jaz mamici rečem, naj spi kot mucika in pikapolonica. Mamica pa meni reče, naj spančkam kot sonček in marelica. Včasih pa tudi spremeniva in si poveva kako drugače. Mami se z mano rada igra, največ se igrava »človek ne jezi se« in »obraz«. Pogosto obiskujeva knjižnico, sposodiva si veliko knjig. Ko je lepo vreme, se voziva s »skirco«. Mojo mamico imam zelo rada.

Kaj je mamica?

Tosja Požar, 4. b

Mamica moja zdaj je gospa,
a nekoč tudi ona
otrok je bila.

Igrala se je z igračkami
tako kot zdaj jaz
in ko bom velika,
bom mamina slika.

Nuša Grager-Lutarič, 8. b

Moji mamici

Samantha Kralj, 4. b

Mineva že devet let,
odkar sem prijokala na svet.
Je mamica presrečna,
ah, ta ljubezen bo večna.

Me zmeraj rada bo imela,
nikoli v srcu mojem ovenela.
Morda prav zdaj v njenih mislih živim,
odkar sem na svetu, se tega veselim.

In zakaj me ima tako rada?
Morda zato, ker sem še mlada?
Ampak ne, starost nima vloge,
midve ji zmeraj pokaževa roge.

Rožic ji pisanih dam,
akorde najlepše zaigram,
da za vselej bila bi le moja,
arena brez vsakršnega boja.

Moja mama

Žan Bedenik, 2. a

Moji mami je ime Vanja. Včasih je dobra kot kruh,
včasih kot ris. Doma kuha, pospravlja, pere in lika.
Večino svojega časa posveti meni in atiju. Mama je
v mojem srcu, ki vedno boža me. Zato pa mamo jaz
imam in nikomur je ne dam.

Moja mamica

Tjaša Galič, 4. b

Moja mamica je
samo moja mamica.
Je tista, ki mi pomaga
pri domači nalogi,
je tista, ki me spodbuja
na gimnastični tekmi,
je tista, ki me neguje,
ko sem bolna,
je tista, ki se z mano igra.

Moja mamica je
samo moja mamica.
Če še ne veste,
prava mamica je mamica,
ki te ima zelo rada
in bi ti vse dala,
če bi le mogla.

Moja mamica je
samo moja mamica.
V dom je prinesla toplino,
v dom je prinesla veselje,
v dom je prinesla dobroto.
Zelo jo imam rada,
saj je moja mamica.

Moj prijatelj

Timotej Krajnc, 3. b

DEDIJA ZA NAJBOLJŠEGA PRIJATELJA IMAM,
EDINO NJEGA NAJRAJŠI IMAM.
DEDI VSE MOJE SKRIVNOSTI POZNA,
EDINI JE, KI MI VEDNO POTUHO DA.
KOMAJ ČAKAVA, DA SKUPAJ SVA IN PIKADO
MEČEVA.

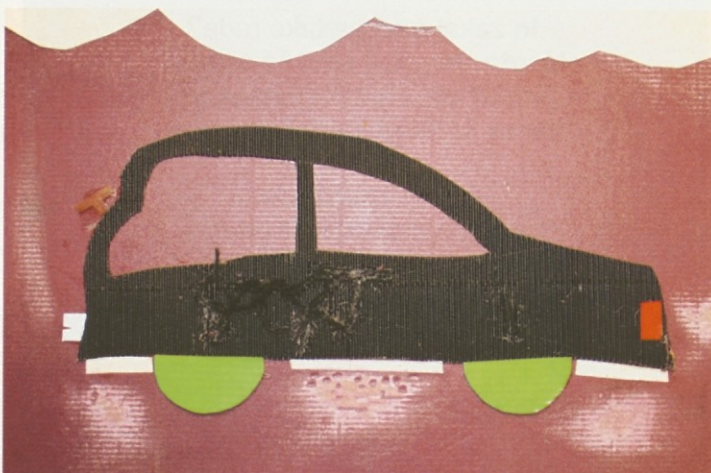

Barbara Vauda, 8. a

Moj ati

Marsel H. Matjašič, 2. b

Moj ati je tak,
ki ima stare avte rad.
Zato si je tudi sam,
domov pripeljal en cutlass supreme.
Avto je lep,
z njim hodimo na potep;
ko sončen je dan,
da on v garaži ni zaspan.

Tomaž Rebernišek, Jure Krapša in Jan Zupanič, 5. b

Največja modrost, ki mi jo je zaupala babica

Dolores Krajnc, 4. a

Bil je dan, ko sem šla k babici. Tega sem se posebej veselila, saj mi je babica vedno pripovedovala kaj zanimivega. Tudi tokrat je bilo tako. Babica je sicer iz pobožne družine in se tudi njene zgodbe nanašajo k cerkvi in pobožnosti. Ker sva se tisti dan na obisku s sestro kdaj pa kdaj sporekli, naju je babica poklicala ter začela pripovedovati o Anglikanskem nadškofu Westminsterške opatije. Ko je bil mlad, svoboden in njegova iluzija ni imela meja, je sanjal, da želi spremeniti svet. Ko je postajal starejši in pametnejši, je odkril, da se svet ne bo spremenil. Tako je zmanjšal poglede in se odločil spremeniti samo svojo državo, a mu tudi to ni uspelo. Ko je zakorakal v svoja zahajajoča leta, se je odločil spremeniti svojo družino, a tudi od tega ni bilo nič.

V poznih letih, ko je že ležal na smrtni postelji, je naenkrat spoznal in si dejal: »DA SEM VSAJ PRVO SPREMENIL SEBE in tedaj bi s primerom spremenil tudi družino. Iz svoje inspiracije bi bil sposoben spremeniti svojo državo in morda še tudi svet!«

Babica je končala z besedami: »Do soljudi in prijateljev se vedemo, kot bi mi želeli, da se oni vedejo do nas samih.«

Iz tega sva se s sestro naučili, da moramo tudi druge sprejemati takšne kot so in se poskusiti tudi mi malo prilagoditi drugim in popuščati na različnih področjih.

Lara Samojlenko, 9. a

Največja modrost, ki sta mi jo zaupala dedek in babica

Ivana Illec, 3.b

Zdravo, ime mi je Ivana. Danes vam bom povedala, kaj mi je zaupala moja babica. 6. 02. 2008, ko sem upihnila devet svečk, mi je moja babica dala pismo in v njem je pisalo nekaj zelo zaupnega. To je bila vesela novica. Ko sem prišla na svet, se je moj oči pripeljal v Maribor z novico, da se je rodila punčka in to sem bila jaz. V tistem trenutku so moja babica, dedek in prababica pripravljali kosilo. Ko jim je moj oči povedal veselo novico, so vsi pohiteli v avto in se odpeljali v mariborsko bolnišnico. Prva me je obiskala mamina najboljša prijateljica iz srednje šole, po imenu Jasmina. Ko sem bila že malo starejša, je bila moja prva beseda BA. S tem sem mislila mojega starejšega brata Urbana. Moja prva igrača je bila štorclja, ki sem jo dobila od mojega bratca in očija in sem jo imela najraje. Še zdaj jo hranim za spomin. In še nekaj za konec. Kot majhna sem jedla vse, skoraj čisto vse. Nisem marala rdeče pese. To še čisto na koncu, da ne bom pozabila. Babi mi je zaupala še nekaj zelo pomembnega. Napisano je bilo, da me imata z dedijem najrajši na svetu.

Jesenske počitnice pri babici

Lara Maher, 4. a

Danes bi vam rada pripovedovala, kako sem preživela počitnice pri babici. Ko sem prišla k babici, sem ji pomagala speči štrukelj. Ko sta se mami in ati odpeljala, sta prišla na obisk sosedu. Zvečer sem od utrujenosti kar padla v posteljo. Zjutraj, ko sem se zbudila, me je presenetila moja zajčica Lili. Da bi vedeli, kako je bila vesela, ko sem ji očistila kletko. Takoj za tem sem se oblekla in pojedla zajtrk. Po zajtrku sem se malo igrala. Kar hitro je bilo na mizi kosilo. Po kosilo pa sva se z dedijem odpravila na sprehod do ribnika.

Naslednji dan smo se zgodaj zbudili, kajti odšli smo na Ptuj po nakupih. Ko smo se vrnili, sva z babico malo vadili za šolo. Zvečer sem hitro zaspala. Tudi zadnji dan počitnic sem se zgodaj zbudila, kajti dobili smo obisk iz Velenja. Prišla sta Vili in Olga, prav tako pa sta prišla po mene ati in mami. Pojedli smo kosilo in malo poklepetali. Zvečer smo se vrnili domov.

Tako so se zaključile moje počitnice pri babici.

Kaja Siebenreich, 3. a

Največja modrost, ki mi jo je zaupal moj dedek

Sven Lah, 4.a

Praznoval sem deveti rojstni dan in na nedeljsko kosilo povabil dedka in babico.

Po kosilo sva z bratom igrala košarko. Zaradi nepravičnega igranja sva se skregala. Odšel sem v garažo in iz nje vzel kolo. Med vožnjo sem bil nepreviden in sem s kolesa padel naravnost na tla. Med tem je pritekel brat in mi pomagal vstati. Ves čas naju je opazoval dedek in zaklical: »Fanta, pridita k meni!« Ko sva pritekla k njemu, je začel govoriti: »Vesta, ko sem jaz bil vajinih let, je pri nas divjala 2. svetovna vojna.« Gledal sem ga začudeno, saj nisem vedel, kaj želi.

Potem mi je razložil, da smo današnji otroci lahko srečni, ker živimo brezskrbno življenje. Povedal mi je tudi, da v tistem času niso imeli, kar imamo sedaj mi. Niso poznali igrač, računalnika,... Glavna misel mojega dedka je bila, da moramo biti veseli, da imamo to, kar imamo in kot pravi star pregovor: Če z malim nisi zadovoljen, tudi velikega nisi vreden. Tako sem se od svojega dedka naučil veliko in se še vedno učim.

Na svojega dedka sem zelo ponosen in vesel, da ga poznam.

Barbara Gaiser, 4. b

Ko si zaljubljen

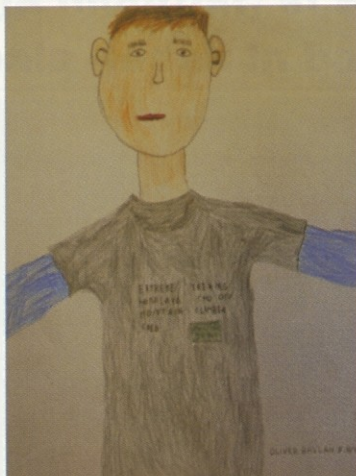
Jan Gašparič, 5. b

Ko zaljubljen si,
je prijetno,
a včasih tudi boli.

Ko zaljubljen si,
svet narobe se vrti
in postavi te na glavo,
misliš samo na zabavo.

Ko zaljubljen si,
veliko se smejiš,
a ko punca te poljubi,
hitro zardiš.

Sošolci se igrajo
in zbadajo te,
a tebi je vseeno,
saj ljubezen lepa je.

Oliver Baklan, 5. b

Larisa Vajda, Lučka Marija Neudaver
in Anja Draškovič, 5. b

Zakaj ljubezen?

Vanessa Petek, 4. b

O ta ljubezen je včasih kot bolezen.
Ne boli te noga, niti glava,
tudi v redu je prebava.
Boli srce, ki dobro ve,
zakaj ljubezen gre.

A zakaj človek ljubi, če ve,
da ljubezen mu lahko stre srce?
Človek ljubi,
ker brez ljubezni pač ne gre.
In ljubi tudi zato,
ker tako hoče njegovo srce.

Le kdo ne bi ljubil in ljubljen bil?
Le kdo ne bi sreče z drugim delil?
Ta bi vse življenje svoje v nesreči bil.

Tinkara Kolarič Novak, 2.a

Ljubezen

Vanessa Petek, 4. b

Ljubezen je zadetek v prazno,
če sem zaljubljen naredim norčijo razno!

Najprej obrnem vse na glavo,
potem pa jočem in pijem kavo.

Podstrešje imam čisto razmetano
in pri pouku ne poslušam zbrano.

Ker ti fantje po glavi norijo,
ti učiteljice cveke delijo.

Če fant puncu ne izkazuje ljubezni vroče,
ona doma pri ljubezenskih filmih joče.

A ljubezen se vedno ponavlja,
saj te vedno nek' fant pozdravlja.

Mi o prijateljstvu

Prijateljstvo je kakor steklo.
Ko ga zlomiš,
ga ne moraš zlepit skupaj.
Prijateljstvo je kakor ptica,
ki leti in s svojimi krili
objema vse ljudi.

Miha Klarič, 4. a

Prijateljstva se ne da kupiti,
sam si ga moraš pridobiti.
Prijateljstvo je lepa stvar,
vsem ljudem je velik dar.

Maša Štebih, 5. a/8

S prijateljem moraš iskren biti,
ker drugače bo hotel oditi.
Tega ne smeš pusti,
moraš se potruditi
in prijateljstvo obnoviti.

Anja Draškovič, 5. b/8

Če prijatelja imaš,
res nekaj veljaš.
Če prijatelja imaš,
ga nikoli ne izdaš.
Če prijatelja imaš,
se lahko z njim igraš.
Če prijatelja imaš,
ga zares rad imaš.

Leonida Matjašič, 5. b/8

Aljaž Puž, 5. a/8

NARAVA

Tina Fekonja, 7. a

Uboga narava – kaj delamo z njo!
Iz dneva v dan bolj uničujemo jo.

Brezvestno sekamo gozdove,
odstranjujemo te nje darove.
Kakšno pa je le še morje!
Narava upa, da bo bolje.

In venomer nas opozarja
s potresi in poplavami.
A počasi ugotavlja,
da nima smisla se razsrditi.

Narava tudi meje ima.
To zlo prenaša dan na dan.
In zdaj vse bolj in bolj ječi,
ker mi smo jo uničili!

MOJ KRAJ

Maja Rihtarič, 2. b

Moj kraj ni sredi mesta,
ampak izven mesta.

Do mojega kraja
vodi vas vijugasta cesta.

Malo gre levo,
malo v desno,
malo v hrib,
potem pa na vrh,
zato se mu reče
kar MESTNI VRH.

Mitja Spindler, 5. a/8

Naša muca

Lara Pekar, 2. b

Naša muca je ena lena gospodična,
prava kraljična.
Nič več miši ne lovi,
v poln krožnik polike se zakadi.
Naša muca nič več ne boga,
ker je prava nadloga.
Imam jo rada in zato,
vsak dan pocartam jo močno.

Muca

Nuša Puž, 2. a

Mucika moja
je vedno igriva,
v naročju počiva.
A ko hrane ne dobi,
jezna je za tri,
a ko jo dobi,
v kot se spravi in tam zaspi.

To je moja mucika,
ki kličemo jo Pikica,
rada jo imam zelo,
ker presti zna tako.

Aljaž Puž, 5. a/8

Moja muca Snupi

Teja Žibrat, 3. b

Mojo muco Snupi sem dobila od konjeniškega kluba Ptuj-Rogoznica. Odločili smo se za ime Snupi, ker je bilo vsem v družini všeč. Bila je še majhna. Takrat sem se z njo igrala. Potem je mala zrasla, takrat pa se ni hotela igrati. Stara je dve leti. Zdaj je veliko zunaj. Pleza na drevesa in lovi miši. Ko nam miš prinese pokazat, jo moramo pohvaliti. Mojo muco imam zelo rad in upam, da ona mene tudi. Ko grem spat, vedno pride k meni v posteljo, ker z njo lažje zaspim.

Aldina Clarisa Ban, 1. a

Tom in Đerika

Ema Zelenko, 3. b

Pri moji babici v Tržcu so se skotili mucki. Dolgo sem čakala, da si lahko dva odnesem. In zgodilo se je. Ko sta starša prišla v petek po mene, je imela mami na nogah škatlo, v škatli pa mucka! Zelo sem se razveselila! Ko smo prišli domov, sta že spala. Ime sem jima dala Tom in Đerika. Potem smo jih umili. Če imate mucke, jih imejte zelo radi.

Klara Kolednik, 2. a

Živali, ki jih imam rada

Amadeja Murko, 1. b

Živali so najlepše na svetu. Jaz poznam jelene, srnice, ježke, hrčke, miške, kužke, muce, ptice, kravice, konjičke, pujske, osličke, polžke, krtke in pasavčka.

Pasavček me je tudi veliko naučil:

RED JE VEDNO PAS PRIPET.

Je zmeraj moj prijatelj. Nikoli ga ne pozabim.

Aljoša Koštomaj, 1. a

Izgubljena račka

Lara Maher, 4. a

Nekega dne so se mama račka in tri male račke odpravile k jezeru. Najmlajša račka je zaostajala za mamo in sesticama, kajti zanimalo jo je, kakšni so vodni pajki, kaj delajo žabice in kaj delajo ribice. Naenkrat pa se je izgubila. Račka začne jokati in to vidi mala ribica, ki pomoli glavo iz vode in vpraša račko, kaj je narobe, da tako joka. Račka ji pove vse, kar se ji je zgodilo. Ribica pa je ne pusti na cedilu in ji pomaga iskati mamo in sestrici. Kar naenkrat pa se na vodi prikaže vodni pajek Berto. Vsi ga dobro poznajo, kajti zelo rad pomaga in je vedno prijazen. Ribica in račka ga pozdravita in mu povesta celo zgodbo. Vodni pajek Berto se je takoj ponudil, da bo pomagal.

Ribica, račka in vodni pajek Berto začnejo iskati mamo račko in sestrici. V tem trenutku pa se pojavijo vse tri.

Vsi so bili tako veseli, da so kar poskakovali od veselja. Mama je rekla mali rački, da se ne sme nikoli več oddaljevati od njih. Mala račka pa je povedala, da jo je samo zanimalo, kaj se dogaja okrog jezera.

Od takrat naprej mama ni bila več v skrbeh in živeli so srečno do konca svojih dni.

Ribica Zlatka

Matic Habjanič, 4. a

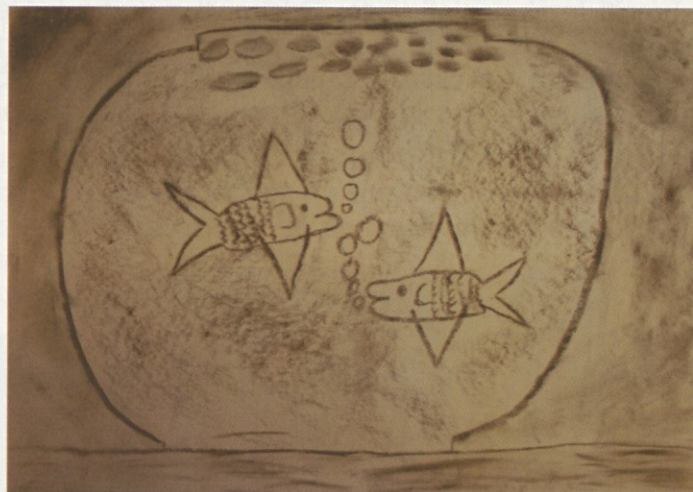
Ribica Zlatka živi pod skalnim grebenom z mamico in atijem.

Nekega jutra se zbudi, pogleda na uro in reče: »Zamujam v šolo.«

Ribica hitro vstane in se pripravi za šolo. Pripravi si torbo, počese si plavuti, skrtači si luske in umije zobe. Jezi se na uro, ker ji ni zvonila in se čudi, zakaj je mamica ni zbudila. Takoj se odpravi v šolo. Na poti sreča sošolca rakca. Vpraša ga, kaj dela brez torbe. Rakec ji pove, da se sprehaja in se čudi ribici Zlatki, da ima na hrbtu šolsko torbo. Zasmeljal se je in rekel: »Ribica, ribica, danes je vendar sobota!«

Miha Kosi, 5. b/8

Eva Podgorelec, 1. a

Zajčki

Kaja Siebenreich, 3. a

Zajčki so rastlinojede živali. Hranimo jih približno dvakrat na dan. Stelja je slama, suha trava, žaganje, krpa ali brisača. Zajček potrebuje dnevno razgibavanje. Kletko je treba pogosto čistiti. Vsak dan ga je treba hraniti in zamenjati vodo. Odstraniti je treba kable in druge nevarnosti. Bolezni so miksomatoza, pastereleza, kakcidioza,... udomačeni zajček je zajček, ki nam sproščeno in brez strahu je iz roke, se pusti božati in razvajati. Mojega zajčka imam zelo rada.

Tine Čeh, 1. b

Vse moje živali

Katja Zinrajh Vučkovič, 3. a

Ko sem bila majhna, sem imela psa Cacija. Bil je nemški ovčar. Ko je bil že zelo star, je rad počival, jaz pa sem ga venomer »cartala« in hranila. Postal je debelušen. Umrli je pred tremi leti.

Sedaj imam ptička in papigo Piko. Navajena je biti sama in če je kdo v bližini, je zelo prestrašena. Ima rumeno perje in rdeča lička. Ker je tako zelo plašljiva, se je večkrat poškodovala. Hrani se s hrano za ptiče-žitarice, oves in pije samo vodo.

Pred dvema letoma pa smo dobili še psičko Lejlo. Je šnavcerka, črne barve. Je zelo igriva. Ker je še zelo mlada, se z menoj rada igra. Veliko hodiva na sprehode. Je pasjo hrano iz pločevinke, poli salame, brikete za pse in včasih hrano od kosila.

Pot k nam je našel tudi muc Garfield. Lep oranžni in nagajivi muc je. Dvakrat se je že poškodoval in sva ga z mamico reševali. Ponoči naju prebuja, ker skače in naju grize.

Naučila sem se, kako skrbeti za moje živali, ker mi jih drugače mami ne bi pustila obdržati!

Mama in pestunja za male medvedke

Melani Fajt, 3. b

Nekoč je živel medved, ki je imel tri majhne medvedke, ampak ni in ni vedel, kje bi našel pravo pestunjo za male medvedke. Kajti oni še niso dovolj veliki, da bi bili sami doma. Tako se je odločil, da bo šel iskat pestunjo za svoje medvedke. Najprej je srečal volka, lisico in vrano, vendar noben ni bil prava pestunja za medvedke. Žalosten se je odpravil domov. Po poti domov je srečal zajca. Zajec je vprašal, kaj ima v vreči. Medved pa je rekel, da ima v vreči sadje in zelenjavo. Zajec je rekel, da za celo vrečo sadja in zelenjave postane pestunja. »Ne tako hitro,« je rekel medved. Najprej mi pokaži, kako boš skrbel za medvedke. In zajec je zakričal na ves glas in rekel, da bo tako kričal, dokler ne bodo zaspali. Ampak medved je rekel, da za medvedke išče drugačno pestunjo. Medved je šel dalje. Medved je šel domov. Naslednje jutro je šel spet iskat pestunjo za mladičke. Vendar ni imel nič sreče. Do večera je hodil po gozdu, našel pa ni nobene živali, ki bi varovala medvedke. Drugi dan je ostal doma in sam varoval male medvedke. Naslednje jutro je šel iskat pestunjo in našel lepo medvedko. Poročila sta se in postala je od medvedkov mama in lepo skrbela za medvedke.

Kje je družina ebelice Pike

Melani Fajt, 3. b

Nekoč je živela čebelica, ki ji je bilo ime Pika. Bila je čisto sama, brez staršev, sestic in bratcev. Čisto sama je hodila po svetu, stara pa je bila komaj pol leta in ni znala leteti, tako da je morala hoditi peš. Že dolgo časa išče svojo družino, vendar je nikjer ne najde. Zato se je odločila, da si najde prenočišče. Nekega de pa čebelica Pika pozabi na svojo družino in se osredotoči na to, kar počne. Vendar ko vidi, kako po zraku letijo druge čebele s svojo družino, se takoj spomni na svojo družino in začne jokati. Ko je šla Pika nekega večera na sprehod, je videla družino z veliko otroki, otroci so se hoteli igrati s Piko. Pika se je začela igrati z njimi in tako so srečno živeli do konca svojih dni.

Aljaž Kovačič, 1. b

Vaja za kolesarski izpit

Tonja Kolednik, 5. a

Nekega lepega sočnega dne smo z sošolci in sosošolci šli po pouku imeli poskusno vožnjo s kolesom. Razdelili smo se v skupine in se po skupinah popeljali v promet. V prometu me ni bilo prav nič strah. Peljali smo se mirno in pravilno, pri vsaki spremembi smeri smo nakazali roko, naredili smo le majhno napako. Prva dva v skupini sva imela v križišču prosto pot, zadnji trije pa so se peljali skozi križišče, čeprav je takrat pripeljal avtomobil s prednostjo. Na srečo je opazil, da smo kolesarji pripravniki, in njim je prednost odstopil. Zavijali smo v levo in desno stran. Pot, po kateri smo se vozili, zelo dobro poznam, saj je to pot, po kateri sem hodila v šolo. Vozili smo iz Sončnega parka in do parkirišča pod gradom. Skupini sem bila skupaj z Minjo, Blažem in Luko. Ko smo mi že odvozili in so bile na vrsti še druge skupine, smo se s sošolci in sosošolci pogovarjali in se šalili. Potem nam je učiteljica dovolila, da se lovimo in skrivamo. Takoj smo izkoristili priložnost in se začeli loviti. Lovili smo se tako dolgo, dokler ni prišel učitelj Darko iz poskusne vožnje s skupino in nam to prepovedal.

Učitelj Darko nas je zelo dobro vodil. Upam, da bom kolesarski izpit uspešno opravila.

Letalo

Vid Žirovnik, 1.b

Letalo je letelo,
mene s sabo vzelo.
Na sedežu sedim,
sladko se smejim,
se veselim,
ker z letalom letim.

Špela Hlupič, 4. b

Zaključni izlet

Minja Zamuda, 5. a

V torek, 3. 6. 2008, smo imeli zaključni izlet. Dobili smo se ob 8.00 na parkirišču pod gradom. Opremljeni smo bili z nahrbtniki in športnimi torbami, v katerih smo imeli bolj ali manj potrebne stvari za pot. V avtobusu je bilo živahno, saj smo peli, poslušali glasbo in se pogovarjali. V Ljubljano smo prispeli obkoli 10.00. Ogledali smo si nekatere znamenitosti našega glavnega mesta, kot so Cankarjev dom, Prešernov spomenik in Tromostovje. Nato smo se odpeljali v živalski vrt. Tam nas je pričakala vodička. Pojasnila nam je namen obiska in nas poučila o obnašanju v živalskem vrtu. Prinesla nam je žival, podobno ježu. Imena si žal nisem zapomnila. Bila je ljubka in prikupna. Vsi smo jo božali in jo hranili z ličinkami. Nato je prinesla žival presenečenja, Kraljevskega pitona po imenu Rudi. Vsi smo se kače dotikali in lezla je med nami. Ko pa mi je vodička dala kačo za vrat, mi je zastal dih. Ob ogledu ostalih živali sta bili to glavni značilnosti živalskega vrta. Na poti domov smo se ustavili v restavraciji s hitro hrano in si privoščili pošten obrok. Na Ptuj smo prispeli dobre volje in polni lepih spominov pozno popoldan. Izlet je bil prijeten, zabaven in poučen hkrati. Uživali smo v dnevu, ko smo bili skupaj, a drugače, brez šolskih klopi. Bilo je lepo.

Ekskurzija v Ljubljano

Domen Herega, 4. a

Kot vsako leto smo tudi letos dočakali zaključno ekskurzijo, šolski izlet kot mi temu pravimo. Vsi smo že komaj čakali ta dan, saj je en dan v tednu brez pouka pravi užitek. V torek smo se učenci 4. a in 4. b razreda zbrali ob 8.20 pod gradom. Vsi veseli s polnimi nahrbtniki dobrot smo se ob 8.30 odpeljali proti Ljubljani. Na avtobusu je bilo prav živahno, saj smo peli, kartali, igrali igrice in se pogovarjali. Ob 10.30 smo prispeli v center Ljubljane. Od tam smo se peš sprehodili do vzpenjače, s katero smo se povzpeli na ljubljanski grad. Tam nas je sprejel vodič, ki nam je razkazal grad in povedal, kakšno je bilo življenje grajskih ljudi. Odšli smo tudi na grajski stolp, odkoder smo opazovali Ljubljano. V parku pod gradom smo pomalicali in se razvedrili. Nato nas je pot vodila v ZOO Ljubljana. Z njihovim vodičem smo si ogledali veliko živali, najbolj všeč so mi bile opice, zato sem si tudi za domov kupil plišasto opico. Sledil je še zelo pričakovan McDonald. Tam smo pojedli veliko hamburgerjev. Sledil je povratek domov. Pod grad smo prispeli okrog 19.00. Posloveli smo se in odšli vsak proti svojemu domu. Izlet mi je bil zelo všeč. Zabavno bi bilo, če bi imeli tak izlet vsak dan.

Moje jesenske počitnice

Barbara Gaiser, 4. b

Med jesenskimi počitnicami sem bila v Tuniziji. Zbudila sem se v soboto zjutraj ob enih. Ob dveh smo dali kovčke v avto in se odpeljali. Ob treh smo prišli na avtobusno postajo v Mariboru in čakali na avtobus. Ko je avtobus pripeljal, smo dali v prtljažnik kovčke in si poiskali sedeže. Kar nekaj ur smo se vozili po Italiji. Večkrat smo se ustavili. Ko smo prišli v пристanišče v Genovi, smo se vkrcali na veliko potniško ladjo in odpluli. V Tuniziji smo se vozili iz mesta v mesto in si ogledovali znamenitosti. Peljali smo se tudi v Saharo, kjer smo jahali kamele.

Drugi dan smo si z džipi ogledali tri gorske oaze. Tam so izviri vode, ki sredi puščave pričarajo čudovito zelenje. Po celi Tuniziji so nasadi dateljnovih palm, ki nam dajejo čudovite sadeže. Dateljne smo si prinesli tudi domov.

Na potovanju sem spoznala deklico Lindo, ki prihaja iz Kočevja. Postali sva dobri prijateljici.

Na potovanju sem se imela zelo lepo in upam, da bom še kdaj doživela kaj tako lepega.

Barbara kmetič, 8. b

Bankomat prihodnosti

Miha Kovač, 4.a

Že od nekdaj se mi je bankomat zdel imenitna stvar. Ko rabiš denar, greš do bankomata, ki ti da toliko denarja, kot ga potrebuješ.

Z očetom sva nekega dne šla do bankomata in hotela dvigniti denar. A bankomat se ni oglasil, ni nama dal niti centa. To se mi je zdelo zelo čudno. Oče mi je razložil, da na bančnem računu nima denarja, zato mu ga bankomat ne more izplačati. Bankomati mi niso bili več tako zanimivi. Čez nekaj let meje oče peljal v hišo izumov. Bil sem zelo navdušen. Tam sem videl, kako različni stroji delujejo. Dobil sem veliko novih idej in zamisli. Spet sem začel razmišljati o bankomatih. Pričel sem izdelovati nov bankomat. Bankomat, ki bo sam presodil, kdo potrebuje denar. Bankomat je tudi govoril in ljudem zastavljal najrazličnejša vprašanja. Postavil sem ga na razna mesta.

Z veseljem sem opazoval, kako so mamice dvigovale denar in otrokom kupovale igrače in druge stvari, ki so jih nujno potrebovali.

Sedaj se tudi drugim ljudem bankomati zdijo imenitna stvar. Vsi ljudje so postali enako bogati.

Kako napišeš pesmico z zrcalom

Lucija Vuk, 8. a

Pesem se napiše,
pravzaprav nariše.
Ponavadi z roko, prsti in pisalom.
Je kdo že poskusil z zrcalom?

V njem se vidim jaz
se vidijo vsi,
a kaj ko pesmice z zrcalom
napisati ne moreš ti.

Pesem z zrcalom se
ne napiše tako kot s penkalom,
zato pa lahko poskusiš prav ti,
napisati pesmico
z zrcalom, ki je ni prav lahko napisati.

Čudežna radirka

Lara Maher, 4.a

Nekoč je živela radirka, ki je rada grizljala papir. Takoj, ko si jo pritisnil na list papirja, da bi začel radirati, tega ni prenesla in je začela grizljati papir. In tako se je nekega dne radirka znašla v Anini peresnici. Ana je med poukom ugotovila, da je naredila napako. Iz peresnice je vzela radirko in začela z njo radirati. Radirka pa je v tistem trenutku ponorela, pogrizljala je skoraj cel list papirja. V strahu je Ana izpustila radirko, ta pa je padla na tla. Ko jo je Ana želela pobrati, je ni bilo nikjer več. Mislila je, da jo je izgubila. Drugi dan, ko je prišla v šolo, je vsa srečna zagledala svojo radirko pod klopjo. Ko je ponovno pričela radirati, se je zgodil čudež, radirka ni več grizljala lista. Od takrat naprej sta bili Ana in radirka dobri prijateljici.

Anton Makharynsky, 8.

Moji načrti za prihodnost

Aleks Kmetec, 9.b

Sem učenec zadnjega razreda osnovne šole in sem se odločil, da bom po poklicu frizer.

V otroštvu sem imel v mislih, da bom postal policaj, ampak sedaj mislim čisto drugače. Sedaj sem se odločil, da bom obiskoval Srednjo šolo za oblikovanje – frizer. Za ta poklic me ni nihče navdušil, ampak sem si želel sam, da bi delal nekaj z lasmi. Prišel je informativni dan, ko sem se s starši odpravil v Maribor na to šolo. Tam je bilo zelo zanimivo, saj so vse lepo predstavili. Videl sem, kakšne so učilnice za pouk in prakso in tudi kako izgleda praksa. Srečal sem tudi veliko prijateljev, ki so mi povedali o šoli in takrat sem bil še bol navdušen. Starši me spodbujajo za ta poklic, saj vedo, da me ta poklic zelo veseli. Ovira do te šole je, da so na šoli omejitve. Mislim, da imam za ta poklic dober uspeh, saj so prijatelji, ki obiskujejo to šolo, imeli dober uspeh tako kot jaz. Na Ptuju je znan frizer Fenos, ki je moj vzornik in tudi sosed. Z njim sem se veliko pogovarjal o tem poklicu in povedal mi je, da je ta poklic zelo lep. Obljubil mi je, da mi bo, če bom sprejet na šolo, pomagal pri friziranju, da bom zelo dober frizer.

V prihodnosti bom odprl svoj frizerski salon KEKEC in upam, da mi bo to uspelo. Upam, da me bo ta poklic veselil in da se mi bodo želje uresničile. Potrudil se bom, da mi bo uspelo!!

Ura

Ivana Ilec, 3. b

Tik – tak, tik – tak.

Ura zazvoni.

Iz postelje skočim,
v šolo pohitim.

V šoli je zabavno,
se veliko lepega zgodi.

Učiteljica piše I, U, E, O, A.

Med odmorom je vse glasno,
kričimo, se vrtimo

igramo in se veselimo.

Ko učiteljica v razred prihiti,
hitro na mesto vsi zdravimo.

Po pouku je zabavno,
hitro grem domov.

Doma me čaka slastno kosilo.

V sobo odhitim,
svojo uro na novo navrtim.

Jure Pšajd, 4. b

Valentin Tratnik, 8. b

Moje želje za prihodnost

Sabrina Ambrož, 9.b

Sem učenka devetega razreda osnovne šole in kot vsi ostali sem se tudi jaz morala odločiti, kam naprej v srednjo šolo. Odločila sem se za kozmetično šolo v Mariboru.

Za to šolo sem se odločila, ker me zelo veseli delo z ljudmi. Za to so me navdušile moje prijateljice in tudi starši, ki me podpirajo. Ko sem bila še majhna, sem si vsaki dan premislila, v katero šolo bi šla. Kozmetičarka je zelo lep poklic, saj lahko delaš marsikaj. Od tega vsega me pa najbolj veseli masiranje, ličenje in delanje umetnih nohtov. Na informativnem dnevu so nam zelo lepo predstavili šolo in tudi ta poklic. Šola se mi zdi poučna, lepa in zabavna. Upam, da bom v tem poklicu uspela in da bom imela svoj kozmetični salon. Moji občutki: sem zelo vesela, a obenem me je tudi malo strah, saj ne vem, kako me bodo drugi sprejeli. Želim si tudi, da bi hodila na kozmetična tekmovanja. Upam, da bom sprejeta, saj imam prav dober uspeh. V tem poklicu se zelo vidim, saj mislim, da imam smisel za to. V bližnji prihodnosti, ko si bom odprla svoj kozmetični studio, upam, da bom zelo poznana kozmetičarka. Zraven kozmetičarstva si želim postati še učiteljica plesa, saj me tudi ples zelo veseli. Imela bom tudi svojo plesno šolo.

Upam, da bom v tem poklicu uspela, saj me to delo zelo navdušuje. Upam, da se bom septembra podala na avtobus in se odpeljala v Maribor. To so moje želje v bližnji prihodnosti.

Moja načrtovana prihodnost

Miha Lazar, 9. a

Sem Miha Lazar, star sem 15 let. Čez slab mesec bom končal osnovno šolo.

Po končani OŠ bom obiskoval Srednjo šolo za gostinstvo in turizem. Za to šolo sem se odločil, ker me zanima ta poklic. To šolo bo obiskoval tudi moj sedanjí sošolec Tibor. Moje želje iz otroštva so bile, da bi šel na Pomorsko šolo v Koper, a so me starši prepričali, da ne morem iti tja, ker je predaleč. Nekaj časa nisem vedel, kam bi šel, zato so starši predlagali športno gimnazijo Ptuj. S tem se nisem strinjal. Res, da je šport eden izmed najboljših predmetov do sedaj, a me ta šola vseeno ne mika. S to šolo se je strinjal tudi moj trener za kolesarstvo, a me niso mogli prepričati. V šoli smo se velikokrat s sošolci pogovarjali, v katero šolo bodo šli. Veliko se jih je že odločilo, jaz pa še vedno nisem vedel, kam. A ker sem ob vikendih hodil pomagat k sorodnikom v gostilno, sem se odločil za to šolo. Tudi starši so menili, da sem se odločil za pravo smer. Kmalu so se začeli informativni dnevi in s starši smo šli v Maribor. Tam sem videl veliko zanimivega, zato sem se trdno odločil. Tam sem tudi zvedel, da na tej šoli ne bo omejitev, zato sem se razveselil.

Po končani srednji šoli upam, da bom odprl kakšno svojo restavracijo in da bom uspel. Upam, da me bo ta poklic razveselil in da bom uspel.

Iris Šömen, 5. b

Palčki imajo športni dan

Matic Habjanič, 4. b

Za sedmimi gorami leži dežela palčkov. V tej deželi je tudi šola. V četrtek je učitelj športne vzgoje pripravil športni dan.

Ta dan so se palčki zbrali na gozdni jasi, športno oblečeni in obuti. Prvo tekmovalje je bilo tek pod ovirami, zmagal je palček Tobi. Palčice so ves čas navijale. Druga disciplina je bila preskakovanje štorov. Bila je zelo napeta tekma, a zmagal je palček Maj. Preskočil je enajst štorov. Tretja in zadnja disciplina je bila skakanje s palico. Zmagala je palčica Eva, ki je preskočila petinsedemdeset centimetrov. Njena zmaga je vse presenetila, saj je bil glavni favorit palček Skokec.

Po tekmovaljih so se palčki vrnili v šolo. Zmagovalci so dobili priznanja.

Za okusno malico pa je poskrbela prijazna kuharica.

Moja učiteljica Pika Nogavička

Dolores Krajnc, 4. a

Pozdravljeni, sem Dolores. Rada bi vam povedala, kakšno učiteljico smo imeli.

Začelo se je tako, da je naša učiteljica zbolela. Namesto nje pa je prišla deklica z imenom Pika Nogavička. Bilo je zabavno, saj smo bili ves dan v telovadnici. Pika nas je učila prevale naprej, nazaj, kolo in stojo.

Najbolj je bilo zabavno, ko smo jahali konja. Zraven je prinesla oblačila, obutev in lasulje. Bilo je zabavno.

Nina Gajšt, 1. b

Ljubezen v prihodnosti

Tjaša Galič 4.b

Nekega dne sem po zelo delavnem dnevu prišla domov in se vrgla pred televizijo. Pregledala sem vse programe, ampak mi niti en ni ugajal. Kar naenkrat sem zaspala in potonila v sladke sanje.

Pred mano se je prikazal vrtnec, v katerem se je naenkrat prikazal bankomat in že sem bila pri njem. Vstavila sem kartico Nova banka Slovenije.

»Koliko denarja potrebujete?«

Kliknila sem številko pet, kar pomeni pet evrov. Bankomat je postajal rdeči in naenkrat je postal poln rdečih krogcev, zavitih kot polžja hišica. Ti krogi so me potegnili vase oziroma v bankomat. Pristala sem v črni stavbi brez oken.

Naenkrat je spregovoril nek čuden glas, ki je govoril:

»Katero številko si vtipkala v bankomat?«

»Vtipkala sem številko pet, za pet evrov.«

»OK, torej ti bom povedal pet lepih, trenutkov, ki se ti bodo zgodili v prihodnosti.«

»V redu, ampak sploh ne razumem, o čem govoriš.«

»Boš že ugotovila.« »Prav, sem si mislila.«

»Enkrat bosta s svojim fantom šla v čarobno deželo.«

»Čarobno?«

»Ja, tam bosta delala vse kar bosta želela, enkrat bosta po dobri večerji imela najbolj romantični večer vseh časov, v službi boš dobila milijon evrov, živela bosta srečno do konca svojih dni in še jutri boš dobila kar si najbolj želiš. Psa!«

Spet sem bila pri bankomatu. »Oh, to pa je bilo divje!« sem rekla in se vrnila proti svojemu domu. Takšnega dogodka res ne bom nikoli več doživela, razen v prihodnosti in seveda bom to zadržala zase. Naslednji dan sem šla v šolo. Pri pouku sem bila tako mehka, da sem skoraj zaspala. To je pač ljubezen v prihodnosti!

Žan Bedenik, 2. a